

33 - 232β

1697. Ἀπόφασις τοῦ ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου Σιατίστης, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου, ὀρίζει, ὅτι ἐὰν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου, ἀποθάνῃ καὶ ἡ μόνη κληρονόμος τοῦ θυγάτηρ, μένει «ἡ μήτηρ αὐτῆς κληρονόμος, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν θείων καὶ ἱερῶν κανόνων, ἀποβάλλοντας καὶ ἀδελφούς καὶ ἀδελφὰς τοῦ πατρός»,
ἐν 275β, ἀριθ. 37.

34 - 237β

1700. Ἐγγραφὸν ἀπὸ 8 Σεπτεμβρίου τοῦ καθ' ἡ Κῶ «πρὸς τοὺς παπάδες καὶ τοὺς προεστῶτας Πάτμου καὶ τοὺς λοιποὺς ραγιάδες καὶ ἐξόχως εἰς τοὺς Πατέρας τοῦ μοναστηρίου»,
ἐν 226α, σ. 106.

«Στέλλω τὸν ἄνθρωπόν μου τὸν Ἀλῆν διὰ ἐπίτροπόν μου νὰ κυττάξῃ αὐτοῦ ὅσα κρισίματα ἔχουν καὶ ἄλλα ντάβια (= ἀγωγὰς) ὅ,τι τύχουν νὰ τὰ κυττάξῃ ὡς ἰδικόν μου πρόσωπον καὶ νὰ μὴν τολμήσῃ κανεὶς νὰ φανῇ ἐναντίος... ἔχουν τώρα δύο χρόνους ὅπου δὲν <μοῦ> ἔστειλαν τὸ διατεταγμένο πεσκέσι, ὅπου ἔδιδαν τῶν πρώτων καθήδων τὸ μοναστήρι καὶ ἡ Χώρα· τώρα <σᾶς> γράφω νὰ τὸ δώσετε τοῦ ἀνθρώπου ὅπου <σᾶς> στέλλω, τοῦ Ἀλῆ, καὶ εἶναι καλῶς δοσμένο...».

35 - 248α

1703. Πρᾶξις ἀπὸ 20 Νοεμβρίου, συνταχθεῖσα εἰς τὴν Καθολικὴν Ἐπισκοπὴν Σύρου,
ἐν 110β, σ. 330.

«...Ἐπειδὴ καὶ ὁ Μ. Β. τοῦ Π. νὰ ἔχῃ παιδιὰ μὲ τὴν πρώτην τοῦ γυναῖκα, ...καὶ τώρα ἐπιθυμᾷ νὰ ξαναπαντρευτῇ, διὰ τοῦτο ὁ ... Ἐπίσκοπος τοῦ παρὸν νησιοῦ, τὸν ἔκραξε διὰ νὰ ὀρδινάσῃ τὰ παιδιὰ τοῦ πρωτύτερα διὰ νὰ μὴν ἀπομένουν τὰ ὀρφανὰ παρατημένα. Καὶ ἔτσι ὁ λεγόμενος Μ., ἐδῶ παρὼν καὶ στεροχτὰ παύεται καὶ ὀμπλιγάζεται νὰ ἔχῃ τὰ παιδιὰ τοῦ μὲ τὰ πράγματά τωνε νὰ ἀναθραφοῦσι, ὥστε ποὺ νὰ γενοῦν τοῦ νόμου. Καὶ σὰν ἔρθῃ ἡ ὥρα νὰ παντρεύονται, νὰ τὰ προικίσῃ καὶ αὐτὰ σὰν καὶ τ' ἄλλα τοῦ παιδιὰ, τὰ μέλλοντα, καὶ νὰ δίνη στὸ καθένα τὸ προυνκί του, κατὰ ποὺ θέλει μεριτάρει καὶ θέλει πορευτῇ μὲ τὸν κύρη του καὶ κατὰ τὴ δούλεψι ποὺ θέλει τοῦ κάμει.

Μὲ τοῦτο ὅ,τι ὥρα χωρίσουν ἀπὸ λόγου του νὰ μὴν ἐμπορῇ νὰ τοῦ γυρέψουν, καμμιᾶς λογῆς ἀντροάδα τῶν πραγμάτων των, μόνο νὰ στέκονται σίγουρα τὰ πράγματά τωνε, ἤγουν τὸ προυνκὶ τῆς μάννας τῶνε καὶ ἡ πάρτη τῆς οἱ ἀγοράδες καὶ ὅ,τι ἄλλο τῆς ἐγγίζει...».

36 - 272a

1714. Ἀπόφασις τοῦ Ἐπιτροπικοῦ Κριτηρίου τῆς νήσου Σύρου ἀπὸ 15 Μαρτίου,

ἐν 110β, σ. 333 - 334, δι' ἧς κρίνεται, ὅτι τὰ τέκνα εἶναι ἀναγκαῖοι κληρονόμοι καὶ δὲν δύναται ὁ διαθέτης γονεὺς, ἄνευ ἀφορμῆς ν' ἀποκληρώσῃ τι τῶν τέκνων του.

37 - 278a

1715. Ἐνώπιον τοῦ ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου Σιατίστης, ἀπὸ 13 Ἰανουαρίου, οἱ σύζυγοι υἱοθετοῦν τὸν ἀδελφὸν τοῦ συζύγου, καθιστῶντες τοῦτον καὶ γενικὸν κληρονόμον των, ὀρίζοντες συγχρόνως ὅτι ἐν περιπτώσει θανάτου του, ἄνευ τέκνων, νὰ τὸν κληρονομοῦν οὗτοι, οἱ θετοὶ γονεῖς του, ἐν 275β, ἀριθ. 71.

38 - 281a

1717. Ἀπόφασις τοῦ Ἐπιτροπικοῦ Κριτηρίου τῆς νήσου Σύρου, ἀπὸ 26 Αὐγούστου,

ἐν 110β, σ. 335.

«...κατὰ τὸ συνήθειο τοῦ τόπου μας, ὅτι τὰ χρέη νᾶναι ἀνάμεσα τοῦ ἀντρογυνου, καθὼς τρέχει στὸν τόπον μας ἀπὸ τὴν ἀρχή...».

39 - 282a

1718. Συνθήκη εἰρήνης τοῦ Πασσάροβιτς, τῆς 21 Ἰουλίου, μετὰξὺ Αὐστρίας καὶ Τουρκίας καὶ τῆς ἐπακολουθησάσης (27 Ἰουλίου ἰδίου ἔτους) Συνθήκης ἐμπορίου καὶ ναυσιπλοΐας, ἐν 436, τ. 1, σ. 298 - 327, δι' ἧς ἐπετράπη ἡ ἐλευθέρα ἐμπορικὴ ἐπικοινωνία διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης εἰς τοὺς Ἕλληνας, κεκτημένους εἰδικὰ προνόμια, παραχωρηθέντα αὐτοῖς ὑπὸ τῆς Αὐστρίας.